Тоді пришелцями ~~походили~~ на Половців монолах
Дерзка, на Дон-великий напіта мов хмарний вітер.
~~Хвостом~~ Хан, в небоні, ~~Дрожіє~~ більше, щоби ~~дружені~~ мов дніб,
Скомбаючи по тризі ~~[illegible]~~ наїзд і Дону брег мів.
Два сини були у хана, приємета тілові,
Через Дон вони у ровах перехопились вмілі
І незабитих пробиваючи подорожем з ярмих,
Радять радять, що робити? Чи від Руських страшних
Тікати до хіб ночі, чи піддатись їм добрім?
Каже старший: Ні, не можу противитись добре їм
І піддатись не бажаю, але з вами чи без вас
Я піду у у Крим обхід ген у горе, і у Кавказ.
Там за шелем сріблястим
Там через верхів високих гей дуже я дістану
Тишу, невину і затишну і дорогу по сіну.
Менший Кане: Не можу я тебе і дорогих рік,
Хоч і бідні і небезпечні тут пропонти тому бік.
Тут над Доном оселюся, нікому не дам ніяк,
Хоч би перед тим по тім боці табором на ріллю заїв.
Прийде час, вистане терпіть тут міцні і знов для нас
Буде воля, а ~~час~~ таємне вдаїть приємне нам час.
І прощалися каменем. Рік за роком тихо плив:
Старший у землі обрів у дорозі тихій мив,
Меньший над великим Доном рубав зелені трав
І на справжній бік на рідний ген глядів та нумував.
Бо там рубала сторожа знов стояла у степах
Через Дон не пропускала полевських зарозах.
І як добро та сторожа там стояла, знаєш ви:
Ще ~~[illegible]~~ у книзі Нагорі монолах, Половців бит.